

Kesä oli ohitse. Tai oikeastaan kesäloma oli ohitse, sillä ulkona oli vielä t-paitakelit. Astelin kohti koulua farkkushortsit ja valkoinen t-paita ylläni. Jalassa mintun vihreät tennarit. Pitkän, noin puoliselkään asti yltävät hiukseni olin sitonut ponihännälle. Kesäaurinko oli vaalentanut niitä runsaasti, yleensä ne olivat hiekanruskeat, nyt taas monta astetta vaaleammat. En antanut asian häiritä. Se kuului kesään. Niin kuin hiekkaiset varpaan välit, laukussa lämmennyt cokis, vastaleikatun nurmikon tuoksu ja torilta ostetut mansikat kuuluivat. Siinä taisi olla taakse jäänyt lomani tiivistettynä. Olin nauttinut täysin rinnoin kaikesta siitä, mitä loma oli minulle tarjonnut. Jopa niistä ankeista sadepäivistä, milloin käperryin sänkyyni uumeniin lukemaan Ilkka Remeksen uusinta romaania. Se loma oli nyt takanapäin ja viimeinen opiskeluvuosi ravintolakokiksi alkoi. Sinä päivänä en vielä tiennyt, kuinka erilainen vuosi siitä oli tulemassa. Unohdin tyystin kertoa ulkonäöstäni. Tai tiedättehän te ainakin kaiken oleellisen hiuksistani. Vaikka niin sanotusti uskovaiseksi itseni luokittelin, olin ulkoisesti aivan kuin suurin osa ikäisistäni tytöistä. Seurasin muotia ja seuraan edelleenkin. Pidin kauniista vaatteista ja tuhlasin suurimman osan käteisestäni Kajaanin harvoin vaatekauppoihin. Välillä minut näki hupparissa ja farkuissa, välillä hieman juhlavimmissa kampeissa. Sulauduin hyvin massaani, enkä koskaan pitänyt suurta haloota itsestäni ulkonäölläni. Meikkaan hillitysti, ehkä hieman korostan silmiäni ja peitän meikkivoiteella joitakin ihoni epäkohtia. Mitään kauheita sotamaalauksia en ole koskaan harrastanut. Joillakin ne näyttävät upeilta, mutta itse en ole sopiva henkilö sellaisia kantamaan. Tykkäsin vain laittautua kauniiksi, en niinkään muiden vuoksi, ennemminkin itseni iloksi. Mutta kuten olen jo monta kertaa sanonut, en ollut mitenkään erikoinen. Aivan tavallisen näköinen naapurintyttö. Siro ja hoikka, harmaan vihertävät silmät, kapeat kasvonpiirteet ja iloinen yleisilme. Lihaksi ei ollut nimeksikään mutta kiitos koiranomistajan arjen, kuntoni on ollut aina hyvä. Kovin pitkä en ollut, vähän päälle 160 senttiä. Ei se ole menoa koskaan haitannut. Jostain olen kuullut, ehkä äidinkielen tunnilla, että hyvä kirjailija ei kuvaile asioita, henkilöitä tai tapahtumia liikaa. Ehkä minäkin nyt yritän liikaa saada itseäni tekstilliseen muotoon. Jätän siis loput sinun mielikuvituksesi varaan. Koitan nyt päästä itse asiaan. Loma oli siis lopussa ja olin matkalla kouluun. Astelin suuren, valkoisen koulurakennuksen pihalle, jonka eteen oli kerääntynyt jo suurijoukko nuoria. Ykkösluokalla aloittavat tunnisti heti heidän epävarmoista ja eksyneen oloisista kasvoistaan. Ylemmän luokan opiskelijat kävelivät suoraan määrättyihin luokkiinsa rauhallisin mielin. Itsekin suuntasin luokkamme ryhmänohjaajan luokkaan ja siellähän luokan keskivaiheella istui jo pari kaveriani. Henna ja Saara. Tästä tulikin mieleeni, etten ole omaa nimeäni kertonutkaan teille! Aamu Raakel Niemi. Se on nimeni. Palataan hetkeksi ystäviini. Henna oli varsin tomera ja aurinkoinen persoona. Ensimmäisenä joka paikassa, eikä hän jäänyt koskaan sanattomaksi. Itseluottamusta tältä löytyi vaikka muille jakaa, vaikka olikin lyhyempi kuin minä. Hänen korpinmustaksi värjätyt hiuksensa olivat valtoimenaan auki ja niistä näki, että niiden asetteluun oli käytetty aimo annos hiuskiinnettä. Vahva silmämeikki, koristeellinen toppi ja mustat shortsit viimeistelivät tämän päivän lookin. Henna vilkaisi minua hymyillen ja jatkoi jonkun jännittävän kesätempauksensa selittämistä eräälle luokkamme pojista. Olihan Henna eronnut pari viikkoa sitten ”kesäheilastaan”, joten ei ollut ihme, jos tällä oli taas uusi saalis silmissään. Saara taas istuskeli pulpetin päällä näppäillen älypuhelintaan keskittyneesti. Häntä ei kyllä voinut koskaan hiustenvärin perusteella määritellä. Se kun saattoi aivan helposti vaihtua monta kertaa kuukaudesta. Koulun alunkunniaksi neidin hiukset olivat saaneet yleen kuparinpunaisen värin ja lyhyen otsatukan. Tapansa mukaan Saaran pienet huulet olivat maalattu kirkkaan punaisella huulipunalla. Saara oli kaksikosta hiljaisempi ja herkempi tyyppi. Hän oli ennemmin sivustoseuraaaja, kun Henna taas oli tapahtumien keskipiste. Pienestä ujoudestaan huolimatta hän oli erittäin ystävällinen ja reilu tyyppi, josta ei voinut olla

pitämättä. Tervehdin häntä ja istahdin läheiselle penkille. Miten epämukavat ne olivatkaan... Saara moikkasi hymyillen ja sujautti kännykkänsä sinapinkeltaisten farkkujensa taskuun. Juttelimme kaikenlaisesta. Olimmehan kesälläkin nähneet, mutta aina tuntui olevan jotain uutta kerrottavaa kun kohtasimme. Pian kello olikin jo tasan yhdeksän ja ryhmänohjaajamme Leena rymisteli tuttu kulunut vaalean ruskea laukku kainalossaan luokan ovesta sisään. Oppilaiden iloinen puheensorina ei loppunut ja opettaja pudisteli päätänsä hymyillen. Onneksi hän oli luokanohjaajamme. Tuo keski-ikäinen, harmahtavan ruskeat hiukset ja simppelet silmälasit omaava rouva jaksoi hieman villin luokkamme tempauksia päivästä päivään. Opettaja itse opetti meille englantia ja ruotsia. Sekä tietenkin hoiti asioitamme kuten ryhmänohjaajan kuului. Luokkatoverini huomasivat opettajan ilmestyneen luokkaan ja lipuivat istumaan kiltisti pulpettien taakse. Ryhmänohjaaja näytti siltä, että odottaisi jotain. Tai jotakuta. Otsa rypyssä hän pujotteli katseellaan oppilaiden halki löytääkseen etsimänsä. Pian etsiminen kävi turhaksi, kun ovesta astui sisään poika, joka Leena heti tunnisti. "Jaahas, näinkö ajattelit ensimmäisen päiväsi täällä aloittaa?" Leena huikkasi tomerasti. Äänessä ei todellakaan ollut mitään halveksivaa. Ennemmin hän vitsaili. Siksi kaikki oppilaat pitivätkin hänestä. Kurin ryhmänohjaajamme aina pyrki pitämään, mutta ei hän ollut mikään haudanvakava natsi minkään asian suhteen. Välillä ihminen myöhästy tai unohti läksyt. Kunhan siitä ei tulisi tapa, Leena oli aivan sujut sen kanssa. Kaikkien katseet siirtyivät uuteen tulokkaaseen, kun Leena oli hänet toivottanut tervetulleeksi luokkaan. Itsekin katsoin tulokasta tarkempaan ja tajusin tämän olevan tyttö kaikessa poikamaisuudessaan viimeistään kun hän avasi suunsa: "Juu sori, herätyskello oli päättänyt, että nukunkin hieman pitempään tänään..." Tytön vaatteet eivät henkineet kyllä ollenkaan feminiinisyttä. Tällä ventovieraalla oli yllään repaleiset farkkushortsit (eivät todellakaan samanlaiset kuin minulla. Nuo polven alapuolelle yltävät löysät shortsit oli varmasti ostettu miesten osastolta) ja armeijanvihreä kauluspaita, jonka hihat olivat kuumuuden takia kääritty ylös. Valkoinen Adidaksen olkalaukku roikkui rennosti tämän olkapäällä ja paljon elämää nähneet harmaiden tennareiden toisen parin nauhat olivat auki. Huvittavaa että muistan tuollaisia asioita vieläkin. Ei tytön ulkonäkö muidenkaan muistuttanut naista. Hädin tuskin kaulan puoliväliin yltävä tummanruskea tukka, meikittömät kasvot ja jätkämäinen oletus hämäsivät katsojaa taitavasti. Ruumiiltaankin hän oli erityisen hoikka ja pitkä. Lähes 180 senttinen silmämääräisesti arvioituna. "Näyttää ihan Shanelta." kuiskasi Saara korvaani. "Mikä ihmeen Shane..?" kysäisin vilkaisten luokan edessä seisovaa poikamaista tyttö saadakseni mieleen, olinko nähnyt hänen kaltaistaan naista telkkarissa. "Siis se L-koodin Shane." Saara vastasi ja ilmeestään päätellen tajusi etten minä sellaisia ohjelmia tunnetusti katsellut. Nyökkäsin hänelle. Ei ollut tarvetta sanoa etten ollut kyseiseen sarjaan koskaan tutustunut. Olkoon siis uuden tytön nimi Shane. Ainakin minun mielessäni. "Huomio lapsukaiset. Tämä on Noora ja hän on muuttanut Oulusta tänne ja käy tämän viimeisen vuoden kokkiopiskelujaan täällä meidän koulussa." Leena esitteli Shanen ja taputti tätä olkapäähän kuin rohkaisuna sanoa jotain. "Moro, Noora Moilanen on nimeni, tykkään tupakasta, videopeleistä ja nukkumisesta. Voinko mennä istumaan, juoksin koko matkan tänne?" tuo sinisilmäinen poikatyttö totesi ensin katsoen oppilaisiin, sitten ryhmänohjaajaamme, joka nyökkäsi hyväksyvästi. Kohteliaasti Shane, siis Noora kiitti ryhmänohjaajaa, asteli kädet syvällä shortsiensa taskussa yhden eturivin pulpetin luokse, heitti kuluneen laukkunsa lattialle sen viereen ja istahti paikalleen. Itse katselin hieman ihmeissäni tulokasta. Olihan luokkamme tähän asti ollut aika...normaali? Vai mikä edes on normaali? Ehkä Shanen mielestä hän itse oli normaali ja muut outoja? Loppu tunnista sujuikin aivan tuiki tavalliseen tapaan. Leena selitti meille tulevasta lukuvuodesta, kyseli kuulumisia ja sen sellaista. Saimme lukujärjestykset ja pian olikin tämän kouluvuoden

ensimmäinen välitunti. Shane oli ensimmäisten joukossa kävelemässä ulos luokasta. Itse siirryin luokasta käytävälle Saaran ja Hennan kanssa lukujärjestystä kauhistellen. Kauaksi en ehtinyt kulkea luokasta kun kuulin ryhmänohjaajamme huutavan perääni: "Aamu, pidähän siitä uudesta oppilaasta huolta!" Sen enempää ajattelematta vastasin myöntävästi. Olinhan luokkamme luotto-oppilas. Tällaiset asiat sysättiin automaattisesti minulle. Eikä se ollut ongelma. Oli mukava olla hyödyksi. Ja ehkä en olisi päätenyt tutustumaan Shaneen paremmin, jos tätä pakottavaa elementtiä ei olisi ollut hommassa mukana. Joskus elämä tuntuu kuin se olisi ennalta kirjoitettua. Ja onneksi kirjoittaja tykkäsi kirjoittaa minulle sinä lukuvuonna enemmän hyviä kuin huonoja kertomuksia. jatkuu...